

havde endnu ikke tygget helt færdig, og der stod en meget kende-
lig Os af Ostebrød omkring ham. Per gik straks løs paa Sagen,
nævnte den Sum, han ønskede at laane, gjorde Rede for sine
Fremtidsudsigter og for den Sikkerhed, han kunde stille, og til-
bød desuden, da denne indskrænkede sig til hans to Patenter, at
livsforsikre sig for et Beløb, der svarede til Laanets Størrelse.
Hr. Søndergaard svarede ingenting. Han sad i en Armstol ved
Skrivebordet, og nu, da Per saa ham fuldt belyst ved Lampen,
gjorde han ikke længer et saa fordelagtigt Indtryk. Ud af et rød-
plettet Ansigt med store, svampede Kinder væltede et Par gullige
Øjne, der havde et højst ubehageligt, stift og nærgaaende Blik.
Saa havde han aabenbart ogsaa spist vel rigeligt til Aften. Hvert
Øjeblik hoppede hans runde Mave i Vejret under kraftige Op-
stød, som han ikke gjorde sig ringeste Umage for at skjule.

Imidlertid opfattede Per hans Tavshed som et godt Tegn og
gav sig til at spørge om Laanebetingelserne. Men i Stedet for at
svare herpaa spurgte den anden ham, hvilke Kavtionister han
kunde møde med.

„Kavtionister? Forlanges der Kavtion?“

Hr. Søndergaard mødte Pers Overraskelse med et vantro Smil.

„Naa, saa det har De kanske ikke tænkt paa? Ja, nogen Sik-
kerhed skulde man dog gerne have. Og naar De har saa gode
Udsigter, som De siger, saa kan det vel heller ikke være svært
for Dem at skaffe et Navn eller to. — Hvormeget var det, De
sagde, De ønskede at laane?“

„Tusinde Kroner.“

„Og for hvor lang Tid?“

„Jeg havde tænkt mig et Aar. Inden den Tid haaber jeg gan-
ske sikkert at kunne tilbagebetale baade Summen og de paa-
løbende Renter.“

„Ja se, Renterne afdrages nu forud,“ sagde Hr. Søndergaard
henkastende og tog i det samme en stor Bog, der laa paa Skrive-
bordet. Det var Københavns Vejviser.

Den lille Pige, der havde lukket op for Per, var imidlertid
kommen ind i Stuen med en Dukke i Favnen. Hun havde et Øje-
blik staaet lænet op ad Faderen, der med Stolthed havde ladet